

Csernussi Endre †

(Budapest, 1914. május 18. – Budapest, 1998. január 6.)

1928–1932 között a budapesti Rákóczi Ferenc Gimnáziumban tanult, matematika tanulmányi versenyeken kiváló eredményeket ért el. Később ő tartotta össze a világ minden részébe szétszóródott osztályának közösségét.

1932–1936 között a Budapesti Királyi Magyar Pázmány Péter Tudományegyetem Jog- és Államtudományi karán szerzett diplomát.

1933-ban alakult meg az ún. Bálközi blokk, a korabeli ifjúság társasági életének egyik központja, amely minden évben harminc bált rendezett, ennek egyik fő szervezője lett. 1935 februárjában ő volt a Velencei-tavi Vitorlás Club hagyományos, Tavasz a télben elnevezésű bál főrendezője a budapesti Hungária szállodában, melyen a walesi herceg, a későbbi VIII. Eduárd is részt vett. Egyetemi évei alatt másodmagával látta el a Nemzetközi Diákszövetség magyar külügyi képviselését. Európa legtöbb országába eljutott. A családi hagyományokat követve életében a komolyzene is nagyon fontos szerepet játszott.

1936-ban a Danuvia Ipari és Kereskedelmi Rt.-nél helyezkedett el, ahol rövidesen cégvezetővé nevezték ki. 1938-ban családot alapított.

1945 januárjában a rábízott cég vagyonát nem engedte elvinni. Az ostrom alatt haslövést kapott, életét egykori osztálytársa mentette meg, aki addigra már sebészprofesszor lett.

1947 januárjában a Nehézipari Központban (NIK) dolgozott adószakértőként, majd osztályvezető lett. A cég átalakult Nehézipari Igazgatósággá, majd beolvadt a Kohó- és Gépipari Minisztériumba (KGI). Itt 1949 végéig dolgozott.

1950-ben többekkel megbízást kapott az Országos 20 éves Energetikai Program kialakításához szükséges vállalat megszervezésére. Ezt követően az Erőmű Beruházási Vállalat (ERBE) főkönyvelőjévé nevezték ki. Később az Inotai Kooperációs Iroda helyettes vezetője, majd a Bányászati és Energiaügyi Minisztérium osztályvezetője lett. 1952-től a Bányászati Magasépítő Vállalat, 1953-ban a Váci Hajógyár főkönyvelője lett, ahol régi barátja, Benacsek Jenő volt a hajók tervezésért volt felelős. 1957-ben másodszor is megnősült. 1960-ban főkönyvelőként áthelyezték a Világítástechnikai Gyárba (később VBKM VT).

Édesapja a Keszthelyi Yacht Club tagja volt, négyéves korától tőle tanult vitorlázni. 1921-től nyaranta szülei Balatonberényben egy kis gaffos vitorlást béreltek számára. A Bálközi Blokk tagja volt többek között a Velencei-tavi Vitorlás Klub, a Balatoni Yacht Club és a Magyar Atlétikai Club. Mindháromnak aktív tagja volt, az utóbbi színeiben torna- és sí sportágakban ért el eredményeket. Saját hajója ekkor még nem volt, de bérelt hajókkal minden évben sokat vitorlázott. 1936-tól nyaranta Balatonszemesen villát bérelt, így a vitorlázás is ismét nagyobb szerepet kapott az életében.

A háború után barátaival Balatonbogláron kiemelték a Glória 40-es és a Detta (ma Fortuna) 50-es Cirkálókat, melyeket a front közeledésekor a hajók védelmében elsüllyesztettek. A Dettát Czakó Tiborral, Töttössy Bélával, és Pataricza Imrével négyesben megvették, és évekig versenyeztek vele.

Az 1950-es években dr. Szénásy József hívására kezdett el versenybíráskodni. Társaival a Magyar Nemzeti Bank keretein belül, a Vörös Meteor színeiben versenyeket rendeztek, ugyanakkor a Budapesti Sport Egyesület (BSE) – névváltozás után a Petőfi VTSK – vitorlás szakosztályaként tevékenykedtek.

1954-ben részt vett a Pajtás gőzös mentésében, amiért kitüntetést kapott. 1955-ben megalakult a Belkereskedelmi Minisztérium Meteor Vitorlás Klubja, amely átvette a VTSK-tól az alsóörsi klubházat, valamint a hajóparkot. 1957-ben megalakult a Velence-tavi alosztály is, de azt 1962-ben kénytelenek voltak megszüntetni, ebből jött létre a Székesfehérvári Építők Vitorlás SE.

1957-ben a Léda (osztályon kívüli tőkesúlyos hajó) társtulajdonosa lett, mellyel a családi vitorlázás lehetőségét is megteremtette.

1960-ban a Meteor Vitorlás Klubot beolvasztották a Budapest Vörös Meteor SK-ba, ekkor zajlott a Kenese 50-es és a Rabonbán 30-as cirkáló felújítása. A Kenese 1962-ben bajnok is volt, de a fenntartási költségek miatt 1963-ban eladták az Országos Tervhivatal sportkörének. A Rabonbán akkoriban sok verseny 1–3. helyezette volt, 1969-ben Berta Lajos kormányzásával Kékszalagot is nyert.

Az 1960-as években jelentős szerepe volt a magyar jégvitorlázás újjáélesztésében, az évtized végén dr. Sándor Pállal szorgalmazták a DN hazai bevezetését. 1976-ban a Kanadában kint élő magyarok közbenjárására meghívták a montreali olimpiára. Ebben az évben vitorlázott utoljára a Rabonbánnal.

A klub MTK-val való összevonása során olyan helyzet alakult ki, hogy egyre többet járt a Velencei-tóra, ahová Reinhardt György már az 1960-as évek végétől egyre többször hívta. Aktivitását itt élete végéig megbecsülték, és halála után emlékversenyt neveztek el róla.

A vitorlázás érdekében végzett sok évtizedes társadalmi munkáját a Magyar Vitorlás Szövetség, Fejér megye és az Állami Ifjúsági és Sporthivatal több alkalommal is elismerte.